

Sygn. akt VII Pa 96/16

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17.10.2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Joanna Sawicz (spr.)**

Sędziowie: SO Maria Makara, SO Jolanta Czarnik

Protokolant: **st. sekretarz sądowy Mirela Prześllica-Pietras**

przy udziale ----

po rozpoznaniu w dniu 17.10.2016 r. w Świdnicy

sprawy z powództwa S. W.

przeciwko Syndykowi masy upadłości Zakładów (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej z/s w D.

o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach

na skutek apelacji wniesionej przez powoda S. W.

od wyroku Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich

z dnia 05.04.2016 r. sygn. akt IV P 46/16

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.

UZASADNIENIE

W sprawie z powództwa S. W. przeciwko stronie pozwanej Zakładom (...) Spółce z o.o. z siedzibą w D. o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach, **Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich wyrokiem z dnia 05.04.2016 r. oddalił powództwo** i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 77 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Rozstrzygnięcie swoje Sąd I-szej Instancji oparł o następująco ustalony stan faktyczny i poczynione rozważania :

W dniu 30 października 2002r. pomiędzy powodem S. W. a stroną pozwaną Zakładami (...) Sp. z o.o. z siedzibą w D. została zawarta umowa o pracę na czas nieokreślony. W ramach zawartej jak wyżej bezterminowej umowy o pracę powodowi powierzono obowiązki prezesa zarządu pozwanej spółki. Uchwałą nr 1 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Spółki Zakłady (...) Sp. z o.o. z siedzibą w D. z dnia 10 marca 2015 r. powód został odwołany z funkcji

prezesa zarządu pozwanej spółki. Równocześnie, stosowną uchwałą nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników, na funkcję prezesa zarządu strony pozwanej został powołany z dniem 10 marca 2015 r. A. R..

W dniu 9 marca 2015 r. powód uzyskał zaświadczenie lekarskie obejmujące okres od dnia 10 marca 2015 r. do dnia 31 marca 2015 r. Z adnotacji zamieszczonej na przedmiotowym zaświadczeniu lekarskim wynikało, że zostało ono przedłożone w pozwanym zakładzie pracy w dniu 10 marca 2015r. Jednak w tym dniu powód nie był obecny w siedzibie strony pozwanej, bowiem uczestniczył w rozprawie przed Sądem Rejonowym w Wałbrzychu w sprawie dotyczącej ogłoszenia upadłości pozwanej spółki, a następnie brał udział w rozprawie jaka toczyła się przed Sądem Rejonowym w Dzierżoniowie w sprawie z powództwa reprezentowanej spółki o zapłatę.

W dniu 11 marca 2015r. powód stawił się w pozwanej spółce około godziny 8.00 i świadczył pracę na rzecz pozwanego pracodawcy, wykonując normalne, kierownicze czynności pracownicze przypisane do zajmowanego przez powoda, zgodnie z łączącą strony umową o pracę, stanowiska pracy. Na dzień 11 marca 2015 r. powód nie miał zaplanowanych jakiś szczególnych spotkań w miejscu pracy, w tym zwłaszcza z potencjalnym nabywcą nieruchomości pozwanej spółki zabudowanej budynkiem m.. Pracownik strony pozwanej – Z. A., zatrudniony w pozwanym zakładzie pracy w charakterze kierownika pionu produkcji, nie przekazał powodowi w dniu 11 marca 2015r. informacji, że osoba zainteresowana kupnem w/w nieruchomości chce w tej sprawie spotkać się w tym dniu z prezesem zarządu spółki.

W dniu 11 marca 2015r. około godziny 11.00 do siedziby pozwanego zakładu pracy przybyła E. F. – pełnomocnik wspólnika pozwanej spółki tj. Skarbu Państwa, a także powołany z dniem 10 marca 2015r. na funkcję prezesa zarządu strony pozwanej – A. R.. Wówczas też w/w osoby, w obecności także pracownika działu kadr strony pozwanej (córki powoda) – E. S., poinformowały powoda, w jego gabinecie, o odwołaniu go z funkcji prezesa zarządu pozwanej spółki, wręczając powodowi stosowne dokumenty. W trakcie tego spotkania powód otrzymał również pismo pozwanego pracodawcy z dnia 11 marca 2015r., podpisane przez „nowego prezesa spółki” A. R., zawierające oświadczenie o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę na czas nieokreślony zawartej w dniu 30 października 2002 r. z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, który upłynie z dniem 30 czerwca 2015r. W piśmie tym jako przyczynę uzasadniającą wypowiedzenie umowy o pracę wskazano odwołanie powoda z funkcji prezesa zarządu, co nastąpiło uchwałą nr 1 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Spółki z dnia 10 marca 2015r.

Podczas w/w spotkania, już po otrzymaniu pisma pozwanego pracodawcy z dnia 11 marca 2015r. dotyczącego rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem, powód zasygnalizował A. R., że aktualnie przebywa na zwolnieniu lekarskim.

Po doręczeniu w/w pisma zawierającego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy o pracę, powód około godz. 12.00 spotkał się w swoim gabinecie z współpracownikami – M. N., Z. A. i T. P., których poinformował o odwołaniu go z funkcji prezesa zarządu strony pozwanej. W dniu 11 marca 2015r. powód opuścił zakład pracy po godzinie 13.00. Następnego dnia powód spotkał się w siedzibie pozwanej spółki z A. R., któremu przekazał aktualne, pilne sprawy związane z zarządzanym przedsiębiorstwem, jak również przedstawił swoje stanowisko dotyczące wypowiedzenia mu umowy o pracę w trakcie zwolnienia lekarskiego.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 31 lipca 2015r., sygn. akt VI GU 83/15, Sąd Rejonowy w Wałbrzychu ogłosił upadłość likwidacyjną pozwanej spółki. Pozwana spółka już od 2011 roku odnotowywała poważne straty finansowe, osiągając z końcem 2014 r. stratę łączną z lat ubiegłych na kwotę około(...) zł. Zwyczajne Zgromadzenie Wspólników pozwanej spółki uchwałą nr 3 z dnia 19 czerwca 2015 r. nie udzieliło powodowi, jako prezesowi zarządu, absolutorium z wykonywania obowiązków w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Sąd Rejonowy przytoczył treść przepisów art. 41 k.p., 45 § 1 k.p. oraz obszernie orzecznictwo Sądu Najwyższego odnoszące się do wykładni tych przepisów.

Dokonując subsumcji stanu faktycznego sprawy do treści powołanych przepisów, Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, iż powód w dniu dokonanego przez pozwanego pracodawcę wypowiedzenia umowy o pracę (tj. 11 marca 2015r.) nie korzystał z ochrony prawnej ustanowionej w art. 41 k.p., ponieważ w dniu 11 marca 2015r., pomimo legitymowania się stosownym zaświadczeniem lekarskim obejmującym okres od dnia 10 marca 2015r. do dnia 31 marca 2015r., stawiał się do pracy i wykonywał normalne, kierownicze czynności pracownicze przypisane do zajmowanego stanowiska pracy, tj. prezesa zarządu strony pozwanej. Potwierdzają to spójne oraz korespondujące ze sobą zeznania przesłuchanych w sprawie świadków A. R., E. F., Z. A. i T. P.. Nadto sam powód w trakcie składanych w sprawie zeznań przyznał także, iż w dniu 11 marca 2015 r. przeprowadził m.in. rozmowę z główną księgową na temat płatności pozwanej spółki. Stąd też przy uwzględnieniu w/w okoliczności, powód nie mógł zostać objęty ochroną przewidzianą w art. 42 k.p., albowiem w dniu 11 marca 2015r. stawiał się do pracy i wykonywał powierzone mu obowiązki pracownicze.

W ocenie Sądu Rejonowego także uzasadnianie przez powoda swojej obecności w dniu 11 marca 2015 r. koniecznością załatwienia ważnych, pilnych spraw (tj. umówionym na ten dzień spotkaniem z potencjalnym nabywcą nieruchomości pozwanego -budynkiem., co miało istotne znaczenie dla dalszego funkcjonowania i bytu przedsiębiorstwa oraz realizacji jego wymagalnych zobowiązań wobec wierzycieli) nie zasługuje na wiarygodność i wykazuje sprzeczności, rozbieżności, jak również pozostaje w wyraźnej opozycji do zeznań świadka Z. A.. W piśmie procesowym z dnia 15 czerwca 2015r. powód stwierdził bowiem, że: „Potencjalny nabywca działki, którego w dniu 10.03.2015 r. (po moim przyjeździe z sądu) przyprowadził Z. A. miał w dniu 11.03.2015 r. złożyć ofertę zakupu na piśmie, która to oferta pozwalała na rozpoczęcie skomplikowanej procedury sprzedaży m.in. wystąpienia do wierzycieli hipotecznych – ZUS, Urząd Skarbowy, Starostwo Powiatowe w D., Urząd Miejski w D. – o zwolnienie obciążających nieruchomość hipotek”. Tymczasem podczas przesłuchania w charakterze strony na rozprawie w dniu 24 marca 2016 r. powód zeznał, że w dniu 10 marca 2015 r. nie był w ogóle obecny w pozwanym zakładzie pracy, gdyż uczestniczył w dwóch rozprawach sądowych, a także, iż z potencjalnym nabywcą nieruchomości pozwanego umówiony był na dzień 11 marca 2015 r. w siedzibie pozwanej spółki na godzinę 10.00-11.00. Świadek Z. A. relacjonował natomiast podczas rozprawy w dniu 29 października 2015 r., że osoba zainteresowana kupnem w/w działki skontaktowała się z nim telefonicznie rano w dniu 11 marca 2015 r., chcąc spotkać się w tej sprawie z powodem i w efekcie, w wyniku odwołania powoda z funkcji prezesa zarządu, zapomniał przekazać powodowi tę informację.

Mając zatem na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że powód w dniu 11 marca 2015r. stawiał się w siedzibie pozwanej spółki celem świadczenia na jej rzecz pracy, a ponadto nie przybył w tym dniu do zakładu pracy w celu załatwienia ważnych, pilnych i nie cierpiących zwłoki spraw pracodawcy, w tym także nie miał zaplanowanych jakiś szczególnych spotkań w miejscu pracy, a zwłaszcza, jak twierdził, z potencjalnym nabywcą nieruchomości pozwanej spółki.

Sąd Rejonowy wskazał, że strona pozwana praktycznie już od 2011 r. znajdowała się w krytycznej sytuacji finansowej, tak więc do podstawowych obowiązków powoda piastującego stanowisko prezesa zarządu należało wyprowadzenie spółki z tej trudnej sytuacji i poszukiwanie dodatkowych źródeł środków finansowych, w tym także poprzez sprzedaż majątku pozwanej spółki. Podkreślenia wymaga także, iż wprawdzie zarząd strony pozwanej był jednoosobowy, to jednak, w ocenie Sądu Rejonowego, nie uniemożliwiało to powodowi zapewnienia sobie zastępstwa na czas nieobecności, tak jak miało to zapewne miejsce w przypadku wcześniejszych usprawiedliwionych absencji powoda w pracy. Twierdzenia powoda są w tym zakresie wewnętrznie sprzeczne, gdyż skoro stan jego zdrowia rzeczywiście wymagał nieobecności w pracy, to fakt pobytu w biurze twierdzeniu temu zaprzecza również dlatego, że możliwe było umocowanie do działań innej osoby. Uprawniona jest zatem teza, że powód przebywał w zakładzie pracy w dniu 11 marca 2015 r. wykonując normalne czynności pracownicze.

Sąd Rejonowy nie znalazł również podstaw faktycznych oraz prawnych do przyjęcia, aby dokonane przez pozwanego pracodawcę w dniu 11 marca 2015 r. wypowiedzenie powodowi umowy o pracę było sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, ponieważ przepis art. 8 k.p., zawierający tzw. klauzule generalne, jako ingerujący w fundamentalną

zasadę pewności stanowionego prawa powinien być interpretowany w sposób ścisły i w konsekwencji stosowany wyjątkowo, w sytuacjach nadzwyczajnych.

Wypowiedzenie powodowi umowy o pracę, spowodowane odwołaniem go przez uprawniony organ z funkcji prezesa zarządu pozwanej spółki, było bowiem uzasadnione. Judykatura przyjmuje, że odwołanie ze stanowiska członka zarządu spółki, które nie zostało skutecznie podważone w trybie przepisów prawa handlowego, stanowi przyczynę uzasadniającą wypowiedzenie umowy o pracę pracownikowi zatrudnionemu w charakterze członka tego zarządu. Ze stosunkiem członkostwa w zarządzie spółki (stosunkiem prawnym, organizacyjnym w rozumieniu prawa handlowego) sprzężony jest bowiem stosunek pracy (nawiązany na podstawie umowy o pracę). Celem nawiązania z taką osobą stosunku pracy jest zasadniczo umożliwienie jej uzyskania wynagrodzenia pracowniczego z tytułu pełnienia tego typu czynności (pracy) i uznanie, że wykonywanie tych czynności stanowi jednocześnie zasadniczy element stosunku pracy. Pozbawienie członkostwa w zarządzie spółki jest więc równoznaczne z odebraniem danej osobie prawa do wykonywania czynności z zakresu zarządzania spółką, co oznacza tym samym, iż pracownik zatrudniony w charakterze członka zarządu spółki z chwilą jego odwołania z zarządu traci możliwość wykonywania swojej podstawowej powinności pracowniczej (świadczenia pracy). stąd też pozbawienie członkostwa członka zarządu spółki jest równoznaczne z istnieniem przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie umowy o pracę takiej osobie, która w tym charakterze została w niej zatrudniona na podstawie umowy o pracę. Przy czym praktykowane jest zawieranie z członkami zarządu spółek prawa handlowego terminowych umów o pracę, tj. na czas pełnienia funkcji. Tymczasem z powodu została zawarta umowa o pracę na czas nieokreślony, co niewątpliwie było rozwiązaniem korzystnym dla powoda. W związku z powyższym nie bez znaczenia pozostaje w sprawie okoliczność, że powód otrzymał za okres od dnia 12 marca 2015 r. do dnia 30 czerwca 2015 r. (tj. do dnia rozwiązania łączącego strony stosunku pracy z upływem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia) stosowne wynagrodzenie za pracę, pomimo, iż faktycznie w okresie tym pracy tej nie wykonywał na rzecz pozwanej spółki. Powód zarządzając pozwaną spółką od 30 października 2002 r., również co najmniej pośrednio ponosi odpowiedzialność za kondycję ekonomiczną zakładu pracy, która to w rezultacie doprowadziła do postawienia strony pozwanej z dniem 31 lipca 2015 r. w stan upadłości likwidacyjnej. Wątpliwości Sądu Rejonowego budzi także data przedłożenia przez powoda w zakładzie pracy jego zaświadczenia lekarskiego z dnia 9 marca 2015r., ponieważ w tym zakresie twierdzenia powoda wykazują istotne sprzeczności. Sąd Rejonowy wskazał, że w piśmie procesowym z dnia 15 czerwca 2015 r. powód wyjaśnił, że: „Zwolnienie lekarskie wystawione przez lekarza w dniu 09.03.2015 r. złożyłem w dniu 10.03.2015 r. pracownikowi kadr w sposób obowiązujący w Zakładzie”. Z kolei podczas przesłuchania na rozprawie w dniu 24 marca 2016 r. powód zeznał, że w/w zwolnienie lekarskie złożył w zakładzie pracy w dniu 9 marca 2015 r., bezpośrednio po wizycie u lekarza. Z zeznań świadka A. R. wynika natomiast, że przedmiotowe zaświadczenie lekarskie, które powód przekazał w zakładzie pracy kadrowej E. S. (swojej córce), posiadało adnotację, że zostało złożone w siedzibie spółki w dniu 10 marca 2015 r., a więc w dniu kiedy powód, jak sam zeznał, przez cały dzień nie był obecny w zakładzie pracy, gdyż brał udział w rozprawach przed Sądem Rejonowym w Wałbrzychu, a następnie przed Sądem Rejonowym w Dzierżoniowie.

Podsumowując, Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw faktycznych i prawnych do uwzględnienia żądania powoda opartego na podstawie art. 45 § 1 k.p. Nadto podniósł, iż żądanie powoda wobec odwołania go z funkcji prezesa zarządu strony pozwanej, a następnie ogłoszenia upadłości likwidacyjnej pozwanej spółki z ustanowieniem syndyka masy upadłości, jest całkowicie niemożliwe.

Apelację od powyższego wyroku w całości złożył powód, zarzucając:

1. naruszenie przepisu prawa materialnego poprzez błędną jego wykładnię, w szczególności:

1. art. 41 k.p. poprzez przyjęcie, że doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy o pracę powodowi w okresie jego usprawiedliwionej nieobecności w pracy, tj. choroby powoda stwierdzonej zaświadczeniem lekarskim o jego niezdolności do pracy;

2. art. 45 k.p. w zw. z art. 8 k.p. poprzez przyjęcie, że powód przebywał w zakładzie pracy w celu wykonywania obowiązków służbowych wynikających z umowy o pracę, a nie w celu załatwienia ważnych spraw pracodawcy, zatem dokonane wypowiedzenie nie było również sprzeczne z zasadami współżycia społecznego;

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia, a w szczególności art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie przez Sąd granic zasady swobodnej oceny materiału dowodowego w ten sposób, że Sąd wydał wyrok bez należytego wszechstronnego rozważenia materiału, w tym nie rozpoznał materiału dowodowego jako całości, lecz rozłącznie – opierając się wybiórczo na zeznaniach świadków A. R., E. F., Z. A. i T. P.;

3. niezgodność ustaleń sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym poprzez przyjęcie, że:

1. pozwana spółka wypłacała powodowi wynagrodzenie za czas od 12 marca 2015r. do dnia 30 czerwca 2015r., w sytuacji gdy powód otrzymywał zasiłek chorobowy wypłacany przez ZUS;

2. powód zarządzając pozwaną spółką od 30 października 2002r., co najmniej pośrednio ponosi odpowiedzialność za kondycję ekonomiczną zakładu pracy, która to w rezultacie doprowadziła do postawienia strony pozwanej z dniem 31 lipca 2015r. w stan upadłości likwidacyjnej.

Wobec powyższych zarzutów powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przywrócenie powoda do pracy oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję wg norm przepisanych; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, wraz z kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd II-giej Instancji zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu, bowiem podniesione w niej zarzuty nie zdołały podważyć trafnego rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego.

Sąd Okręgowy, po rozpoznaniu sprawy, podziela w całości stanowisko Sądu I-szej Instancji, przyjmując ustalenia i wnioski tego Sądu za własne (tak SN np. w wyroku z dnia 19.05.1998r., II CKN 770/97, Lex nr 82299; wyroku z dnia 8.10.1998r., II CKN 923/97, OSNC 1999, nr 3, poz. 60).

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy zostały bowiem prawidłowo ustalone przez Sąd Rejonowy i nie sposób zarzucić wadliwości tych ustaleń w oparciu o całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sąd ten dokonał oceny materiału dowodowego w granicach wyznaczonych art. 233 § 1 k.p.c. i prawidłowo zastosował powołane przepisy, w rozumieniu których należało uznać, że wypowiedzenie umowy o pracę wręczone powodowi w dniu 11 marca 2015r. było zasadne i nie naruszało przepisów dotyczących wypowiedzania umów o pracę w okresie zwolnienia lekarskiego pracownika.

Powód w dniu 11 marca 2015r. otrzymał wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, w związku z odwołaniem go z pełnienia funkcji prezesa zarządu Zakładów (...) sp. z o.o. W toku postępowania powód domagał się przywrócenia go do pracy na stanowisku prezesa zarządu i roszczenie to podtrzymał również w apelacji od zaskarżonego wyroku, twierdząc że wypowiedzenie narusza przepisy o ochronie przed wypowiedzeniem ze względu na wiek oraz z przyczyny wręczenia go w okresie stwierdzonej orzeczeniem niezdolności do pracy. Sąd Rejonowy nie podzielił stanowiska powoda w tym zakresie oddalając powództwo, co Sąd Okręgowy uznał za trafne.

Zgodnie z art. 30 § 1 pkt 2 k.p. umowa o pracę rozwiązuje się przez oświadczenie jednej ze stron z zachowaniem okresu wypowiedzenia (rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem). § 4 tego przepisu stanowi, że w oświadczeniu pracodawcy o wypowiedzeniu umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony lub o rozwiązaniu umowy o pracę bez

wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy. W myśl art. 39 k.p. pracodawca nie może wypowiedzieć umowy o pracę pracownikowi, któremu brakuje nie więcej niż 4 lata do osiągnięcia wieku emerytalnego, jeżeli okres zatrudnienia umożliwia mu uzyskanie prawa do emerytury z osiągnięciem tego wieku. Natomiast na podstawie art. 41 k.p. pracodawca nie może wypowiedzieć umowy o pracę w czasie urlopu pracownika, a także w czasie innej usprawiedliwionej nieobecności pracownika w pracy, jeżeli nie upłynął jeszcze okres uprawniający do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia.

Na podstawie art. 45 § 1 k.p. w razie ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony jest nieuzasadnione lub narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę, sąd pracy - stosownie do żądania pracownika - orzeka o bezskuteczności wypowiedzenia, a jeżeli umowa uległa już rozwiązaniu - o przywróceniu pracownika do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowaniu. § 2 tego przepisu stanowi, że Sąd pracy może nie uwzględnić żądania pracownika uznania wypowiedzenia za bezskuteczne lub przywrócenia do pracy, jeżeli ustali, że uwzględnienie takiego żądania jest niemożliwe lub niecelowe; w takim przypadku sąd pracy orzeka o odszkodowaniu. Z kolei w myśl § 3, przepisu § 2 nie stosuje się do pracowników, o których mowa w art. 39 i 177, oraz w przepisach szczególnych dotyczących ochrony pracowników przed wypowiedzeniem lub rozwiązaniem umowy o pracę, chyba że uwzględnienie żądania pracownika przywrócenia do pracy jest niemożliwe z przyczyn określonych w art. 41¹; w takim przypadku sąd pracy orzeka o odszkodowaniu.

W judykaturze wskazuje się, że ochrona przewidziana w art. 41 k.p. polega na zakazie złożenia przez zakład pracy oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę w okresach przewidzianych w tym przepisie. Przesłanki ochronne (np. choroba pracownika) muszą zatem istnieć w dacie złożenia przez zakład pracy oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę. Brak tych przesłanek ochronnych w dacie złożenia przez zakład pracy oświadczenia w przedmiocie wypowiedzenia umowy o pracę wyłącza stosowanie art. 41 k.p., choćby nawet w okresie wypowiedzenia powstały przesłanki uzasadniające zakaz wypowiedzenia (np. choroba pracownika) – por. wyrok SN z dnia 11.11.1986 r. sygn. I PRN 85/86. Podobnie wypowiedzenie umowy o pracę pracownikowi, który świadczył pracę, a następnie wykazał, że w dniu wypowiedzenia był niezdolny do pracy z powodu choroby, nie narusza art. 41 k.p. (por. wyroki SN z dnia 14.10.1997 r. sygn. I PKN 322/97, z dnia 02.02.2001 r. sygn. I PKN 793/00, z dnia 05.02.2002 r. sygn. I PKN 848/00, z dnia 06.10.2004 r. I PK 614/03). A zatem w świetle art. 41 KP, o niedopuszczalności wypowiedzenia umowy o pracę nie decyduje samo posiadanie przez pracownika zaświadczenia o niezdolności do pracy czy też ta niezdolność, ale faktyczna nieobecność pracownika w pracy, np. z powodu choroby. Pracownik, który był obecny w pracy (tj. wykonywał obowiązki pracownicze wynikające z umowy o pracę lub był gotów do ich wykonywania), nie korzysta z ochrony przed wypowiedzeniem umowy o pracę, nawet jeżeli posiada zaświadczenie lekarskie potwierdzające jego niezdolność do pracy (por. wyrok SN z dnia 11.02.2014 r. sygn. I PK 172/13).

Biorąc pod uwagę powyższe, należy wskazać trzy główne przyczyny, dla których Sąd Okręgowy uznał apelację powoda za niezasadną. Po pierwsze powód żądał przywrócenia do pracy, podtrzymując żądanie w toku całego postępowania pierwszo-instancyjnego i w treści apelacji, podczas gdy została ogłoszona upadłość likwidacyjna spółki, co spowodowało odwołanie zarządu i powołanie syndyka masy upadłości spółki. Po drugie należało uznać, że w dniu 10 i 11 marca 2015 r. powód faktycznie był w pracy i wykonywał obowiązki służbowe, informując pracodawcę o posiadaniu zwolnienia lekarskiego dopiero po otrzymaniu wypowiedzenia. Po trzecie należało uznać, że wypowiedzenie umowy o pracę było uzasadnione, skoro powód w ramach kolejnych umów o pracę (umowy z dnia 14.04.2000r., 30.10.2002r.) zawieranych w oparciu o uchwały powołujących go na prezesa spółki, został zatrudniony na tym stanowisku . Natomiast w dniu 10.03.2015r. został odwołany z tej funkcji w oparciu o uchwałę Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Spółki, co w konsekwencji stanowiło podstawę rozwiązania umowy o pracę . Nadto jako jedyny członek zarządu spółki, swym sposobem prowadzenia spółki, zarządzeniem jej działalnością przyczynił się do złej kondycji finansowej, skutkującej odwołaniem go z funkcji prezesa, a w niedługim okresie ogłoszeniem upadłości spółki i powołaniem syndyka masy upadłości w miejsce zarządu.

Odnosząc się do pierwszej wskazanej wyżej kwestii, Sąd Okręgowy zaznacza, że niemożliwym jest przywrócenie powoda do pracy, zgodnie z jego żądaniem, z uwagi na zmiany organizacyjne pozwanej spółki, objawiające się

postawieniem jej w stan upadłości likwidacyjnej. Powód został odwołany ze stanowiska prezesa zarządu Uchwałą nr 1 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Spółki z dnia 10.03.2015r. Równocześnie w tym samym dniu na tą funkcję został powołany A. R.. Wypowiedzenie umowy o pracę powód otrzymał w dniu 11.03.2015r., będąc przed tym poinformowany o odwołaniu go ze stanowiska prezesa zarządu wskazaną wyżej Uchwałą nr 1. Natomiast prawomocnym postanowieniem z dnia 31.07.2015r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu ogłosił upadłość likwidacyjną pozwanej spółki, wskutek czego organy spółki uległy rozwiązaniu, a w ich miejsce został powołany Syndyk Masy Upadłości. Nie jest zatem możliwym przywrócenie powoda do pracy na tym samym stanowisku, w sytuacji gdy wobec postawienia spółki w stan upadłości likwidacyjnej i wyznaczenia Syndyka Masy Upadłości, stanowisko prezesa zarządu nie istnieje.

Także zarzuty powoda odnoszące się do naruszenia art. 41 k.p. nie są zasadne i nie mogą prowadzić do uwzględnienia jego roszczenia. Dla oceny tych zarzutów wiodące znaczenie mają okoliczności wręczenia powodowi wypowiedzenia umowy o pracę oraz kwestie związane z dostarczeniem przez niego zwolnienia lekarskiego obejmującego okres od dnia 10.03.2015r. Przede wszystkim w świetle poczynionych ustaleń trudno uznać, aby powód w dniu 11.03.2015r. faktycznie przebywał na zwolnieniu lekarskim, bądź też wykonywał niecierpiące zwłoki, ważne czynności, które uzasadniały jego przyjsie do pracy w dniu orzeczonej niezdolności do pracy. Otóż wobec całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uznać należało, że w dniach 10.03.2015r.-11.03.2015r. powód nie przebywał na zwolnieniu lekarskim, nie korzystał z tego zwolnienia, ale świadczył pracę wykonując normalne czynności prezesa zarządu, wynikające z łączącego strony stosunku pracy. Powód sam bowiem przyznał, że w dniu powzięcia uchwały o odwołaniu go ze stanowiska tj. 10.03.2015r. uczestniczył w rozprawie przed Sądem Rejonowym w Wałbrzychu, a następnie w rozprawie przed Sądem Rejonowym w Dzierżoniowie. Był tam obecny jako reprezentant spółki, strony postępowania, uczestniczył w rozprawie faktycznie składając oświadczenia, zatem w trakcie tych dwóch rozpraw działał w imieniu i na rzecz spółki. Nie można zatem uznać aby powód nie był wówczas w pracy i korzystał ze zwolnienia lekarskiego, bowiem faktyczne wykonywanie czynności w imieniu spółki stanowiło realizację jego obowiązków wynikających ze stosunku pracy. Również w dniu 11.03.2015r. powód od samego rana był obecny w spółce, wykonując normalne, kierownicze czynności wynikające z łączącego strony stosunku pracy, zatem faktycznie świadczył pracę na rzecz spółki. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika w żaden sposób, aby jego obecność była spowodowana nadzwyczajnymi okolicznościami, których zaistnienie powodowałoby konieczność przerwania zwolnienia lekarskiego. Powód był wówczas w pracy świadcząc normalne czynności pracownicze, niewykraczające poza jego zakres obowiązków, nie wynikające ze szczególnej sytuacji pracodawcy. Czynności te wynikały ze zwykłego prowadzenia spraw spółki, sprawowania nadzoru nad jej działalnością, zatem nie można uznać aby ich niewykonanie mogło prowadzić do powstania uszczerbku w majątku spółki. Na uwagę zasługuje fakt, że świadek Z. A. zdecydowanie zaprzeczył, aby przekazał powodowi informację o rzekomym spotkaniu z potencjalnym nabywcą nieruchomości w dniu 11.03.2015r., co miałyby jakoby usprawiedliwiać obecność powoda w okresie niezdolności do pracy. Również ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby powód miał wówczas zaplanowane szczególnie istotne, niecierpiące zwłoki spotkania. Powód był od godziny ósmej rano obecny w pracy, w siedzibie spółki, wykonywał zwykłe czynności kierownicze wynikające z jego stosunku pracy, zatem nie można uznać, aby w dniu wręczenia wypowiedzenia umowy o pracę powód podlegał ochronie z art. 41 k.p.

Koniecznym jest również stwierdzenie, że wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, powód powiadomił o zwolnieniu lekarskim dopiero w chwili, gdy zostało mu wręczone wypowiedzenie umowy o pracę, gdy już miał świadomość odwołania go z tego stanowiska i gdy wiedział, że jego stosunek pracy zostanie rozwiązany jako wynikający ze zmian na stanowisku prezesa zarządu. Zatem choćby z tej przyczyny, roszczenie powoda nie znajduje podstaw do uwzględnienia, ponieważ w chwili otrzymania wypowiedzenia, nowy prezes zarządu dokonujący tej czynności, nie miał wiedzy o zwolnieniu lekarskim powoda. Powód oznajmił tą okoliczność dopiero po wręczeniu mu wypowiedzenia umowy o pracę, co wyłącza wadliwość dokonanego wypowiedzenia umowy o pracę. Niezależnie od powyższego podnieść należy, że przytaczane przez powoda okoliczności wpływu zwolnienia lekarskiego do siedziby pracodawcy są niewiarygodne. Powód bowiem twierdził, że złożył je w dniu 9.03.2015r. po wizycie u lekarza. Z adnotacji na treści zwolnienia lekarskiego wynika że złożył je kadrowej – swojej córce, w dniu 10.03.2015 r., tj. w dniu kiedy w ogóle nie był w spółce, ponieważ przebywał na dwóch rozprawach przed sądami rejonowymi. Nie można uznać

zatem, aby te okoliczności były ze sobą spójne i uzasadniały przyjęcie, że w dniu 11.03.2015r. pracodawca, przed wręczeniem powodowi przedmiotowego wypowiedzenia, został poinformowany o zwolnieniu lekarskim, na którym od dnia 10.03.2015r. faktycznie przebywa jego pracownik. Niewątpliwym jest również, że za czas świadczenia pracy w dniach 10-11.03.2015r. powód otrzymał wynagrodzenie za pracę.

Reasumując, powód w dniu 10.03.2015r. i 11.03.2015r., które zostały objęte zwolnieniem lekarskim faktycznie był w pracy, świadczył normalne, zwykłe dla jego stanowiska czynności pracownicze, a nadto nie powiadomił pracodawcy o posiadaniu zwolnienia lekarskiego przed wręczeniem mu wypowiedzenia umowy o pracę. Dlatego też nie można twierdzić, aby powód podlegał ochronie przewidzianej w art. 41 k.p.

Natomiast w zakresie ochrony wynikającej z podnoszonego przez wnioskodawcę wieku emerytalnego należy zauważyć, że w chwili otrzymania wypowiedzenia umowy o pracę powód miał ukończone 62 lata i 1 miesiąc. Powszechny wiek emerytalny powoda wynikający z art. 24 ust. 1b pkt 18 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz.U.2016.887 j.t.) wynosi 66 lat i 10 miesięcy. To oznacza, że w chwili otrzymania wypowiedzenia umowy o pracę powód nie wszedł jeszcze w 4-letni okres ochronny wynikający z art. 39 k.p. Z kolei kwestia wieku uprawniającego do otrzymania emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych (dla mężczyzn w wieku 60 lat) pozostaje bez znaczenia, ponieważ przepis ochronny art. 39 k.p. odnosi się wyłącznie do okresu 4 lat do osiągnięcia wieku emerytalnego. Powód osiągnął już wiek uprawniający do wcześniejszej emerytury, więc zastosowanie tego przepisu w stosunku do powoda jest nieuprawnione.

Trzecia okoliczność niewątpliwie odnosi się do przyczyny dokonanego wypowiedzenia. Otóż jak wynika z treści pisma z dnia 11.03.2015r. rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem było uzasadnione odwołaniem powoda z funkcji prezesa zarządu pozwanej spółki. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, odwołanie z funkcji prezesa zarządu stanowi wystarczającą przyczynę uzasadniającą wypowiedzenie umowy o pracę, której zawarcie wiązało się bezpośrednio z powołaniem go na to stanowisko (por. wyroki SN z dnia 25.11.1997 r. sygn. I PKN 388/97, z dnia 07.06.2011 r. sygn. II PK 313/10). Nie budzi żadnej wątpliwości w niniejszej sprawie, iż powód w oparciu o umowę o pracę już z dnia 14.04.2000r. (kolejna z dnia 30.10.2000r.) został zatrudniony w pozwanej spółce na czas nieokreślony na stanowisku Prezesa Zarządu spółki, w pełnym wymiarze czasu pracy, co oznacza, że umowa o pracę dotyczyła tylko i wyłącznie wykonywania przez niego pracy jako prezesa zarządu.

Uchwałą nr 1 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników spółki z dnia 10.03.2015r. powód został odwołany z funkcji Prezesa Zarządu spółki, a zatem była to wystarczająca uzasadniona przyczyna rozwiązania umowy o pracę. Stąd też nie sposób twierdzić, aby przyczyna ta była niezasadna, czy też nierzeczywista; zresztą kwestia ta nie była przedmiotem zarzutów apelacyjnych.

Uznać należy także za trafne stanowisko Sądu Rejonowego, iż sposób sprawowania funkcji prezesa zarządu przez powoda niewątpliwie miał wpływ na pogarszającą się sytuację finansową spółki, ponieważ jak wynika z protokołów Zgromadzenia Wspólników Spółki (k.71-89 akt sprawy) stan finansowy spółki już od 2011 roku stale pogarszał się, a spółka wykazywała stratę. Strata netto za rok obrotowy 2014 przekroczyła (...) zł, nie została rozliczona, a uchwałą nr 3 z dnia 19.06.2015r. Zwyczajne Zgromadzenie Wspólników nie udzieliło powodowi absolutorium z wykonania obowiązków w 2014 r. Powyższa kondycja ekonomiczna spółki doprowadziła w konsekwencji do ogłoszenia jej upadłości w dniu 31.07.2015r. przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu (sygn. akt VI GU 83/15)

Stąd też brak jest jakichkolwiek podstaw faktycznych i prawnych do uwzględnienia żądania powoda odnośnie przykrócenia go do pracy na stanowisko prezesa - członka zarządu pozwanej spółki, co prawidłowo ocenił Sąd I-szej Instancji.

W świetle dokonanych ustaleń brak jest również podstaw do zastosowania art. 8 k.p., tj. uznania, że dokonane w dniu 11 marca 2015r. przez stronę pozwaną wypowiedzenie powodowi umowy o pracę było sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Zasady współzycia społecznego to standardy etyczno-moralne uznawane w społeczeństwie w ramach dominującego w nim systemu wartości. Rozwiązanie umowy o pracę za wypowiedzeniem z członkiem - prezesem zarządu, który został odwołany z tej funkcji, przy czym umowa o pracę dotyczyła wykonywania zatrudnienia na w/

w stanowisku, w sytuacji gdy zakład pracy zarządzany przez tę osobę od wielu lat jest w wyjątkowo trudnej sytuacji ekonomicznej skutkującej w efekcie jej upadłością, trudno uznać za niezasadne i niezgodne z zasadami współżycia społecznego. Jedynie na marginesie należy podnieść, że powód reprezentowany przez fachowego pełnomocnika nie tylko nie wskazał jaką to zasadę Sąd naruszył, ale nawet okoliczności, które przemawiałyby za zasadnością podnoszonego zarzutu.

Także zarzut apelacyjny odnoszący się do naruszenia przepisu art. 233§1 k.p.c. jest chybiony. Aby można mówić o naruszeniu w/w przepisu należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjęta przez Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i o ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez Sąd. W sytuacji, gdy z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać. Powód natomiast w apelacji w żaden sposób nie wykazał, aby Sąd I-szej Instancji ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie w jakikolwiek sposób naruszył w/w zasady.

Kwestia natomiast dotycząca wypłaty wynagrodzenia za czas od dnia 12.03.2015r. pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, przy czym podnieść należy, że kwestie te reguluje art. 92 k.p., który przewiduje okresy wypłaty wynagrodzenia za czas niezdolności pracownika do pracy wskutek choroby.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd II-giej Instancji na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację powoda, zaś w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej koszty procesu za instancję odwoławczą w kwocie 180 zł.